

Arrest

nr. 323 491 van 18 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 november 2024.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat V. HAUQUIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Syrische nationaliteit heeft en bescherming geniet in Bulgarije, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 9 augustus 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermings-verzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij/zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem/haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij/zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 mei 2023 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije en hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder verkreeg (brief Bulgaarse Dublinunit van 15 december 2023; NPO, p. 2, 8). Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten verscheurd heeft bij aankomst in België (NPO, p. 9). Gelet op het belang van verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit de door hemzelf bijgebrachte informatie, is het weinig aannemelijk dat verzoeker deze documenten zonder meer zou hebben verscheurd en/of hiervan geen kopieën heeft genomen. Verzoeker beperkt zich overigens tot loutere en ongestaafde beweringen; zo legt hij geen attest van verlies voor. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt voorts dat personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een verblijfsvergunning

krijgen geldig voor drie jaar (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023, p. 110). Verzoeker bevestigt ook dat zijn Bulgaarse verblijfsvergunning geldig is tot 2026 (NPO, p. 9).

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat het sinds 2020 mogelijk is om een procedure te starten om de verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. Hij haalt hiertoe voormeld AIDA rapport aan waarin ook wordt verwezen naar de rechtspraak van de Nederlandse rechtbank van Den Haag van 26 oktober 2022 die oordeelde dat het zeer waarschijnlijk zou zijn dat de beschermingsstatus zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer statushouders nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun huidige behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld en dat dit een risico op refoulement met zich meebrengt (AIDA Bulgarije update 2023, p. 113-114).

Naar aanleiding van het hoger beroep dat hiertegen werd ingesteld door de Nederlandse overheid, werd deze uitspraak van de rechtbank van Den Haag vernietigd door de Nederlandse Raad van State op 1 november 2023 (202206277/1/V2, onderdeel 4). Op basis van de hem beschikbare bronnen, waaronder het AIDA rapport, concludeert de Nederlandse Raad van State als volgt over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving:

Wanneer een statushouder de geldigheidsduur van zijn verlopen verblijfsdocument niet binnen 30 dagen heeft verlengd of dat document niet tijdig heeft vervangen, leidt dit niet automatisch tot beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming. Wel kan een procedure worden gestart waarin alle feiten en omstandigheden worden betrokken alvorens een besluit tot beëindiging of intrekking wordt genomen. Een statushouder met een verlopen of verloren verblijfsdocument die vertrekt naar Bulgarije, kan de geldigheidsduur van dat document verlengen, tenzij zijn internationale beschermingsstatus al is beëindigd of ingetrokken. Het niet tijdig verlengen kan leiden tot een boete. Het is derhalve niet zo dat de Bulgaarse autoriteiten de aan de vreemdeling verleende internationale beschermingsstatus zullen beëindigen of intrekken, als hij of zij zich na zijn of haar vertrek naar Bulgarije tot de Bulgaarse autoriteiten wendt om de geldigheidsduur van de verblijfsdocumenten te verlengen. De Nederlandse Raad van State stelt voorts vast dat er geen sprake is van een systematische herbeoordeling van verleende statussen. De SAR (State Agency for Refugees) start pas een procedure als het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gemeld dat een statushouder de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocument drie jaar na het verstrijken daarvan nog steeds niet heeft verlengd. Tussen het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsdocument en het starten van een procedure tot intrekking of beëindiging zit dus de nodige tijd. Ook wordt erop gewezen dat een intrekking of beëindiging van de status van internationale bescherming steeds verwerkt wordt in het EURODAC-systeem. Als uit het Eurodac-systeem niet blijkt dat de status is ingetrokken of beëindigd, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat hij in Bulgarije toch geen internationale bescherming meer heeft.

Er liggen geen elementen voor die maken dat er anders zou moeten worden geoordeeld over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving dan wat de Nederlandse Raad van State heeft geconcludeerd.

In casu herinnert de Raad eraan dat de Bulgaarse verblijfsvergunning van verzoeker nog steeds geldig is en dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn bewering als zou hij zijn Bulgaarse identiteitsdocumenten hebben vernietigd. Voormelde situatie is dan ook niet op verzoeker van toepassing. Los daarvan, zoals in voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State werd overwogen, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn internationale bescherming inmiddels is beëindigd.

Verzoeker brengt in casu echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van het vernietigen van zijn verblijfsvergunning, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije.

Aangezien verzoekers verblijfstitel geldig is, valt hij evenmin onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen

aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023, p. 110). Deze situatie is echter niet op verzoeker van toepassing daar de geldigheid van zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten niet verstreken zijn. De loutere bewering dat verzoeker zijn Bulgaarse identiteitsdocumenten heeft verscheurd, waaraan overigens geen geloof kan gehecht worden zoals hoger overwogen, doet aan bovenstaande geen afbreuk.

6. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker, een gezonde volwassen man, een bijzondere kwetsbaarheid heeft en die ertoe kan leiden dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, om deze reden, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekers geval wordt niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij.

Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije. Verzoeker slaagt hier echter niet in.

Voorts wijst de Raad erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. De commissaris-generaal motiveert terdege dat verzoeker eerder beperkte pogingen heeft ondernomen om ondersteuning te zoeken in Bulgarije: "Wat betreft huisvesting werd u gevraagd op welke manier u op zoek bent gegaan naar een dak boven uw hoofd. Hierop antwoordde u dat u geen woning gevonden heeft, daar u zonder geld niets kon huren (CGVS, p.9). Concreet ondernomen stappen haalt u echter dan weer niet aan. Bovendien moet erop gewezen worden dat uw familie u wel degelijk geld opstuurde vanuit Syrië, eveneens verklaarde u ook 500euro betaald te hebben voor uw Bulgaarse reispas (CGVS, p.9, 11). Het gegeven dat u dan ook over niets van geld zou beschikt hebben, lijkt bijgevolg met enige nuance te moeten bekeken worden. Wat betreft het vinden van werk, verklaarde u overal gezocht te hebben, onder andere in kledingwinkels en restaurants, evenwel zonder resultaat (CGVS, p.10). U lichtte verder toe dat u aan uw familie in Syrië smeekte om geld over te maken zodat u kon eten en later ook kon vertrekken uit Bulgarije (CGVS, p.11). Dient in dit verband evenwel te worden gewezen op de vaststelling dat u slechts enkele maanden in Bulgarije heeft verbleven na het verkrijgen van uw status als begunstigde van internationale bescherming. Ook registreerde u zich nergens als werkzoekende, noch zocht u hulp bij interimkantoren. Het lijkt er dan ook op dat u niet alle stappen uitputte in de zoektocht naar een job."

Waar verzoeker verklaart dat hij in Bulgarije het slachtoffer is geworden van gewelddadige aanvallen en poging tot diefstal, bemerkt de commissaris-generaal terdege dat de door hem aangehaalde aanvallen geïsoleerde incidenten betreffen, waarvan geen enkele aanwijzing bestaat dat hij bij terugkeer opnieuw dergelijke incidenten van dezelfde actoren of andere zou ervaren. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij naar aanleiding van zijn ervaringen geen pogingen ondernomen heeft om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde Bulgaarse instanties (NPO, p. 10, 12). Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane bevindingen.

Verzoeker toont niet aan dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden. Het komt in dit verband hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

7. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije in

een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofdte sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Bulgarije heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

9. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 7 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1855 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker gaat niet akkoord met het hierin opgenomen standpunt dat hij onvoldoende inspanningen zou hebben geleverd om zich in Bulgarije staande te houden. Voor wat betreft de opmerking dat hij zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten zou hebben vernietigd, wijst hij erop dat hij actueel moeilijk kan bewijzen dat hij deze documenten niet meer in zijn bezit heeft. Verzoeker licht toe dat, hoewel hem in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, hij in de hoofdstad Sofia op straat heeft moeten overleven: hij kon er geen taallessen volgen, geen geld verdienen en geen onderdak vinden, wat maakt dat hij daar verkeerde in een toestand van verregaande deprivatie. Tijdens zijn verblijf in Sofia heeft verzoeker zijn familieleden die nog in Syrië verbleven gevraagd om hem geld toe te sturen en hiervoor desnoods te gaan bedelen; uiteindelijk zijn de familieleden een lening aangegaan om zijn verdere reis doorheen Europa te bekostigen. Verzoeker verwijst ook naar zijn “ethnische origine”, maar licht dit niet verder toe. Gelet op de huidige situatie in zijn land van herkomst vraagt verzoeker om hem, net zoals in Bulgarije, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, of de bestreden beslissing “minstens” te vernietigen met het oog op een nieuw onderzoek door de verwerende partij. Verder bevroegd, licht verzoeker nog toe dat hij in Bulgarije zwaar werd mishandeld, zich er onveilig voelde en slechte ervaringen had.”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 november 2024.

5.1. In voormelde beschikking werd er onder punt 5 reeds op gewezen dat de Bulgaarse verblijfs-vergunning van verzoeker nog steeds geldig is. Tevens werd geen geloof gehecht aan zijn bewering als zou hij zijn Bulgaarse identiteitsdocumenten hebben vernietigd. De Raad herneemt de volgende grond uit de beschikking: *“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 mei 2023 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije en hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder verkreeg (brief Bulgaarse Dublinunit van 15 december 2023; NPO, p. 2, 8). Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten verscheurd heeft bij aankomst in België (NPO, p. 9). Gelet op het belang van verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit de door hemzelf bijgebrachte informatie, is het weinig aannemelijk dat verzoeker deze documenten zonder meer zou hebben verscheurd en/of hiervan geen kopieën heeft genomen. Verzoeker beperkt zich overigens tot loutere en ongestaafde beweringen; zo legt hij geen attest van verlies voor. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt voorts dat personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen geldig voor drie jaar (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023, p. 110). Verzoeker bevestigt ook dat zijn Bulgaarse verblijfsvergunning geldig is tot 2026 (NPO, p. 9).”* Verzoekers loutere stelling dat hij moeilijk kan bewijzen dat hij zijn verblijfs-documenten niet meer in zijn bezit heeft, doet hier niet anders over denken.

Nu hij reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning in Bulgarije en hij niet aantoonde deze niet langer in zijn bezit te hebben, valt verzoeker bijgevolg niet onder de in voormelde beschikking vermelde procedure die het sinds 2020 mogelijk maakt om een procedure op te starten om de verleende bescherming te beëindigen of in te trekken, noch valt hij onder de juridische ‘catch 22’. Los daarvan, zoals in voormelde beschikking werd overwogen, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn internationale bescherming inmiddels is beëindigd. Verzoeker brengt in casu echter ook ter zitting geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Daarenboven, zelfs indien hij deze verblijfsdocumenten werkelijk zou hebben weggegooid, wijst verder niets erop dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij verkreeg. Immers, het gegeven dat verzoeker reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning door gebruik te maken van een geldig adres (NPO, p. 9), maakt dat hij niet valt onder de zgn. juridische ‘catch 22’.

Voorts blijkt uit de landeninformatie, zoals samengevat in de conclusies van de Nederlandse Raad van State (weergegeven in punt 5 van de beschikking) dat wanneer een statushouder zijn verblijfsdocument niet tijdig binnen een periode van 30 dagen heeft vervangen, dit niet automatisch leidt tot de beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming. Wel kan een procedure worden gestart waarin alle feiten en omstandigheden worden betrokken alvorens een besluit tot beëindiging of intrekking wordt genomen en waarin de statushouder kan worden gehoord. Uit de landeninformatie blijkt verder dat er geen sprake van een systematische herbeoordeling van verleende statussen; er kan in deze informatie niet worden gelezen dat het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken de SAR al na 30 dagen op de hoogte stelt van het feit dat het document niet tijdig is vervangen. Gelet op de informatie, blijkt dat de SAR pas drie jaar na het verstrijken van de geldigheidsduur van een verblijfsdocument een intrekkingprocedure start, namelijk als de statushouder de geldigheidsduur van zijn Bulgaarse verblijfsdocument tegen dan nog steeds niet heeft verlengd, wat hier

niet het geval is. Verzoeker brengt ter terechtzitting geen elementen aan die deze analyse, zoals weergegeven in punt 5 van de beschikking, in een ander daglicht kunnen stellen. Overigens blijkt uit het AIDA-rapport over Bulgarije (update 2023), dat in 2023 geen gebruik werd gemaakt van de mogelijkheid om een verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer zijn een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen (p. 113). Dit bevestigt dat er geen sprake is van een automatische en systematische toepassing van deze intrekking- en beëindigingsgrond.

Los daarvan, zoals in voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State werd overwogen: daar zijn verblijfsvergunning nog geldig is, is het verder aan verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn internationale bescherming is beëindigd of zal worden beëindigd omdat hij zijn beweerde vernietigde verblijfsvergunning niet tijdig heeft vervangen. Verzoeker brengt in casu echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een beëindiging of intrekking van de hem verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatus omwille van het vernietigen van zijn verblijfsvergunning, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie in te winnen.

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Bulgarije geniet. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden kan worden aangenomen dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar dat land. In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag moeten worden gelegd bij de beoordeling van zijn beschermingsverzoek, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat het vervangen van zijn verblijfsdocumenten, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Hij brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning, en/of andere aan zijn internationale beschermings-status verbonden documenten, niet zou kunnen vervangen, verlengen of vernieuwen.

In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht aangestipt: *“Wat er ook van zij, de vaststelling dat u deze Bulgaarse verblijfsdocumenten heeft kunnen bekomen, bevestigt dat u in staat bent geweest om zelf het initiatief te nemen om administratieve procedures met succes te doorlopen en getuigt dus van een grote mate van zelfredzaamheid.”*

5.2. Voorts wordt in punt 6 van de beschikking van 12 november 2024 met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoont dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoeker herhaalt eerder afgelegde verklaringen en de argumenten in zijn verzoekschrift waar hij ter terechtzitting wijst op zijn eigen persoonlijke situatie in Bulgarije. In voormelde beschikking werd hierop reeds concreet geantwoord: *“Voorts wijst de Raad erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. De commissaris-generaal motiveert terdege dat verzoeker eerder beperkte pogingen heeft ondernomen om ondersteuning te zoeken in Bulgarije: “Wat betreft huisvesting werd u gevraagd op welke manier u op zoek bent gegaan naar een dak boven uw hoofd. Hierop antwoordde u dat u geen woning gevonden heeft, daar u zonder geld niets kon huren (CGVS, p.9). Concreet ondernomen stappen haalt u echter dan weer niet aan. Bovendien moet erop gewezen worden dat uw familie u wel degelijk geld opstuurde vanuit Syrië, eveneens verklaarde u ook 500euro betaald te hebben voor uw Bulgaarse reispas (CGVS, p.9, 11). Het gegeven dat u dan ook over niets van geld zou beschikt hebben, lijkt bijgevolg met enige nuance te moeten bekeken worden. Wat betreft het vinden van werk, verklaarde u overal gezocht te hebben, onder andere in kledingwinkels en restaurants, evenwel zonder resultaat (CGVS, p.10). U lichtte verder toe dat u aan uw familie in Syrië smeekte om geld over te maken zodat u kon eten en later ook kon vertrekken uit Bulgarije (CGVS, p.11). Dient in dit verband evenwel te worden gewezen op de vaststelling dat u slechts enkele maanden in Bulgarije heeft verbleven na het verkrijgen van uw status als begunstigde van internationale bescherming. Ook registreerde u zich nergens als werkzoekende, noch zocht u hulp bij interimkantoren. Het lijkt er dan ook op dat u niet alle stappen uitputte in de zoektocht naar een job.”*

Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen en de gedane bevindingen tegen te spreken, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk

enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekers aanhoudende verklaringen dat hij in Bulgarije op straat heeft moeten overleven, kunnen dan ook niet zonder meer worden aangenomen, te meer, zoals de verwerende partij correct aanstipt, verzoeker niet kon aangeven welke concrete stappen hij heeft ondernomen in zijn zoektocht naar huisvesting én hij overigens geld opgestuurd kreeg van zijn familie vanuit Syrië zodat zijn verklaring over niets van geld te hebben beschikt, danig moet worden gerelativeerd. Dat zijn familieleden een lening dienden aan te gaan om zijn verdere reis doorheen Europa te bekostigen, doet geen afbreuk aan de financiële steun die hij van zijn familie kreeg. Bovendien is dit niet meer dan een blote bewering die verzoeker niet weet hard te maken met enig document of enig ander bewijskrachtig element, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Bulgarije, mocht hij hier nood aan hebben, hier niet opnieuw een beroep op zou kunnen doen.

Zoals voorts in de beschikking wordt overwogen, liggen er in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoeker, een gezonde volwassen man, een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die hem bij een terugkeer naar Bulgarije zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker verwijst ter zitting nog naar zijn etnische origine, maar licht dit niet verder toe. Zonder enige concretisering en persoonlijke invulling weet hij niet te overtuigen.

Waar verzoeker nog verklaart dat hij werd mishandeld en zich onveilig voelde in Bulgarije, herneemt de Raad volgend motief uit de bestreden beslissing: *“Waar u nog aanhaalde dat mensen op straat u aanvielen en u probeerden te beroven en u sloegen, dient opgemerkt te worden dat dit blote beweringen betreffen, die het CGVS op geen enkele manier kan nagaan. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Tevens zijn deze voormelde aanvallen geïsoleerde incidenten, waarvan geen enkele aanwijzing bestaat dat u bij terugkeer opnieuw dergelijke incidenten van dezelfde actoren of andere zou ervaren (CGVS, p.10, 12).”* Verzoeker brengt met zijn herhalend betoog geen elementen aan die hierover anders doen denken.

5.3. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 12 november 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftieng door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO